

SOMMERLEIR DOKUMENTER

SUF's 3. sommerleir - 10. - 17. aug.

INNHold:

SOMMERLEIR DOKUMENTER NR. 1 :

OM VENSTREAVVIK.

SOMMERLEIR

DOKUMENTER

1948 - 1950

INNHOLD

FORUTSETNINGENE FOR REVISJONISMEN.

Hva er revisjonismen betinget av ?

Lenin skreiv i 1908: "Revisjonismens uunngåelighet er betinget av dens klassemessige røtter i det moderne samfunn. Revisjonismen er en internasjonal foreteelse... Skillet innenfor den internasjonale sosialisme idag følger alt nå i realiteten samme linje i de forskjellige land i verden, og dokumenterer dermed et veldig skritt framover sammenliknet med forholdene for 30-40 år siden, da uensartede strømninger innenfor den samme internasjonale sosialisme kjempet innbyrdes i de enkelte land. Og den "revisjonisme fra venstre" som nå har dukket opp i de romanske land som "revolusjonær syndikalisme", tillempe også til marxismen ved å "korrigere" den: Labriola i Italia og Lagardelle i Frankrike appellerer stadig fra den misforståtte til den riktig forståtte Marx."

Så er spørsmålet: På hvilken måte kommer de revisjonistiske ideene inn i arbeiderklassens organisasjoner ?

Lenin svarte: "Ikke sjelden når borgerskapet for en viss tid sitt mål gjennom en "liberal" politikk. Denne er, som Pannekoek med rette bemerker, en "lurere" politikk. En del av arbeiderne, en del av deres representanter lar seg stundom bedra av de tilsynelatende innrømmelsene. Revisjonistene hevder at læren om klassekampen er "foreldet", eller de begynner å føre en politikk som i virkeligheten går ut på å avstå fra klassekampen. Saksakene i den borgerlige taktikk fremkaller en styrkelse av revisjonismen i arbeiderbevegelsen, og ikke sjelden skjerper de uoverensstemmelsene innenfor arbeiderbevegelsen til direkte splittelse."

Alle årsaker av denne art fremkaller meningsdivergenser om taktikken innenfor arbeiderbevegelsen, i proletariatets rekke. Men det fins ikke og kan ikke finnes noen kinesisk mur mellom proletariatet og de lag av småborgerskapet, deriblant også bøndene, som kommer i berøring med det. Det er klart at når enkeltpersoner, grupper og lag går over fra småborgerskapet til proletariatet, så må det i sin tur nødvendigvis fremkalle vakling i proletariatets taktikk.

De erfaringer som de forskjellige land i arbeiderbevegelsen har gjort, hjelper oss til å forstå kjernen i den marxistiske taktikk i konkrete, praktiske spørsmål; de hjelper de yngre land til klarere å se den virkelige klassemessige betydning av avvikene fra marxismen og bekjempe disse avvikene med større hell."

Revisjonismen er altså uunngåelig innafor arbeiderbevegelsen. Den er klassebestemt - dvs. den har sitt grunnlag i at småborgerlige ideer på ulike måter er til stede i arbeidernes organisasjoner. Denne klassekarakteren har høgre-revisjonismen og "venstre"-revisjonismen felles. Høgre-revisjonismen skal vi ikke diskutere her. De avsnittene som følger av viktige verker av Lenin, Stalin og Mao-Tse-tung har til hensikt å vise for det første de ulike formene for "venstre"-revisjonisme, for det andre på hvilken måte konsekvente marxister har bekjempa "venstre"-avvikene, og for det tredje hvilke historiske betingelser som la grunnlaget for de avvikene som er omtalt.

Vi har sjøl nettopp avslutta en beinhard fraksjonskamp innafor SF, der høgrefolka representerte hovedfienden. Visse historiske erfaringer tyder på at i en slik situasjon har de revolusjonære en tendens til å henfalle til ei politisk linje med "venstre"-radikale trekk. En grundig debatt om denne formen for revisjonisme er derfor en av forutsetningene for å kunne føre organisasjonen vår opp på et høgre politisk nivå.

F.RA BOLSJEVIKENES KAMP MOT "VENSTRE-REVISJONISMEN".

"I to tilfelle fikk bolsjevismens kamp mot avvikelsene "til venstre" i sitt eget parti et særlig stort omfang: i 1908 da det spørsmål meldte seg om man skulle delta i det helt igjennom reaksjonære "parlament" og i de legale arbeiderforeninger, som var innsnørt av de mest reaksjonære lover, og i 1918 (Brestfreden) da spørsmålet om tillateligheten av det ene eller andre "kompromiss" sto på dagsorden.

I 1908 ble "venstre"-bolsjevikerne utelukket av vårt parti, fordi de hårdnakket nektet å innse nødvendigheten av å delta i det erkenningsreaksjonære "parlament". "Venstre"-folkene, av hvilke mange var utmerkede revolusjonære, som senere atter ble (og fremdeles er) pålitelige medlemmer av det kommunistiske parti, støttet seg særlig på det vellykte resultat av boikotten i 1905. Da tsaren i august 1905 proklamerte innkallelse av rådgivende "parlament", erklærte bolsjevikerne - i motsetning til alle opposisjonspartier og i motsetning til mensjevikerne - boikott av dette parlamentet, og oktoberrevolusjonen i 1905 feide det også bort. Denne gang var boikotten riktig, ikke fordi det er riktig ikke å delta i reaksjonære parlamenter overhodet, men fordi man riktig hadde bedømt den objektive situasjon, som førte til en hurtig forvandling av massestreikene, først til en politisk, derpå til en revolusjonær streik og endelig til opprør. Dessuten gjaldt kampen den gang hvorvidt man skulle la innkallelsen av den første folkevalgte institusjon ligge i tsarens hender eller om man skulle forsøke å rive denne innkallelse ut av den gamle statsmakts hender. Siden det ikke lenger besto eller kunne bestå noen visshet for at det forelå en analog objektiv situasjon og at den utviklet seg i samme retning og i samme tempo, opphørte boikotten å være riktig.

Den bolsjevikeriske boikott av "parlamentet" i 1905 beriket det revolusjonære proletariatet med en meget verdifull politisk erfaring. Den viste at det ved å kombinere legale og illegale, parlamentariske og utenomparlamentariske kampformer stundom er nyttig og tilmed absolutt nødvendig å forstå å gi avkall på parlamentariske kampformer. Men en blind, etterapende og kritikkløs overføring av denne erfaring på andre forhold, på en annen situasjon er en meget stor feil. En feil, om enn liten og lett å rette, var allerede den bolsjevikeriske boikott av "Dumaen" i 1906. En meget alvorlig feil, som var vanskelig å rette på, var boikotten i 1907-08 og årene etterpå, da man på den ene side ikke kunne vente at den revolusjonære bølgen ville stige særlig fort og at den ville utvikle seg til oppstand, og da på den annen side nødvendigheten av å forene legalt og illegalt arbeid framgikk det av hele den historiske situasjon under det fornyede borgerlige monarki. Når vi ser tilbake på den fullstendig avsluttede historiske periode, hvis sammenheng med de følgende perioder allerede er åpenbar, blir det særlig klart at bolsjevikerne i 1908-14 ikke ville ha vært istand til å holde samlet (og langt mindre befeste, styrke og utvikle) den faste kjerne i proletariatets revolusjonære parti, hvis de ikke hadde kjempet den hardeste kamp for plikten til å kombinere de illegale kampformer med de legale, plikten til å delta i det erkenningsreaksjonære parlamentet og i en rekke andre institusjoner (forsikringskasser o.l.), som er inngjerdet av reaksjonære lover.

I 1918 kom det ikke til sprenning. "Venstrekommunistene" dannet den gang en egen gruppe eller "fraksjon" innenfor vårt parti, men det varte ikke lenge. Samme år 1918 tilsto de mest fremtredende representanter for "venstrekommunistene", f.eks. kamerat Radek og Bukharin, åpent sine feil. De hadde ment at Brest-freden var et kompromiss med imperialistene som var prinsipielt utillatelig og skadelig for det revolusjonære proletariatets parti. Den var faktisk et kompromiss med imperialistene, men nettopp et kompromiss som under de gitte omstendigheter var ubetinget nødvendig.

Når jeg nå hører angrep mot vår taktikk ved undertegnelsen av fredstraktaten i Brest, f.eks. fra de "sosialrevolusjonære", eller når kamerat Lansbury i en samtale med meg sa: "Våre engelske trade-unionførere sier at kompromisser er tillatt for dem også, når de var tillatt for bolsjevismen", så svarer jeg som regel med en enkel og "populær" sammenlikning:

Forestill Dem at Deres bil blir stanset av væpnede banditter. De gir Dem Deres penger, passet, revolveren, bilen. De blir kvitt bandittenes behagelige selskap. Her foreligger det utvilsomt et kompromiss. "Do ut des" ("jeg gir deg penger, våpen og bil "for at du skal gi" meg anledning til å fordufte helskinnet). Men det er vanskelig å finne et menneske med vettet i behold som ville erklære at et slikt kompromiss er "prinsipielt utillatelig" eller at den person som slutter et slikt kompromiss, er bandittenes medskyldige (til tross for at bandittene kunne sette seg i bilen og bruke den og våpnet til nye overfall). Vårt kompromiss med de tyske imperialismes banditter likner et slikt kompromiss.

Mens da mensjektivene og de sosialrevolusjonære i Russland, Scheidemann & Co. og for en stor del kautskyanerne) i Tyskland, Otto Bauer og Friedrich Adler (for ikke å tale om herrene Renner & Co.) i Østerrike, Renaudel, Longuet & Co. i Frankrike, fabianerne, de "uavhengige" og "arbeiderpartiet" i England i årene 1914-1918 og 1918-1920 sluttet kompromisser med sitt eget og undertiden også med det "allierte" borgerskaps banditter mot sitt eget lands revolusjonære proletariat, da handlet disse herrer som bandittenes medskyldige.

Konklusjonen er klar: å forkaste kompromisser "prinsipielt", å hevde at ingen som helst kompromisser kan tillates, det er en barnslighet som neppe kan tas alvorlig. En politiker som ønsker å være nyttig for det revolusjonære proletariat, må forstå å skille ut de konkrete tilfeller av nettopp slike kompromisser som er utillatelige, som innebærer opportunisme og forræderi, og rette den skarpeste kritikk, den mest skånselsløse avsløring og den mest uforsonlige kamp mot disse konkrete kompromisser og ikke tillate de drevne, "rutinerte" sosialister og parlamentariske jesuitter å vike unna og lure seg fra ansvaret med talemåter om kompromisser overhodet. De herrer engelske "førere" for tradeunionene såvel som for fabianerselskapet og det "uavhengige" arbeiderparti vrir seg nettopp på denne måten: fra ansvaret for det forræderiet de har begått, for et slikt kompromiss, som de har besluttet og som i virkeligheten innebærer den verste slags opportunisme og forræderi.

Det fins kompromisser og kompromisser. En må forstå og analysere situasjonen og de konkrete betingelser for hvert kompromiss, for hver art kompromisser. En må lære å skille den person som ga bandittene penger og våpen for å minske det onde bandittene forvolder og gjøre det lettere for dem grepet og skutt, fra den som gir bandittene våpen og penger for å dele byttet med dem. I politikken er dette langt i fra så lette som i vårt barnslige enkle eksempel. Men den som ville finne på å utpønske for arbeiderne en resept som skulle gi ferdige avgjørelser i alle livets forhold, eller som ville love at i det revolusjonære proletariats parti aldri skulle forekomme vanskeligheter eller innviklede situasjoner, han ville ganske enkelt være en sjarlatan.

For å forebygge falske fortolkninger vil jeg forsøke i største korthet å engi noen hovedmomenter for en analyse av konkrete kompromisser.

Det parti som slutter det kompromisset med den tyske imperialismen som besto i å undertegne Brest-freden, har utarbeidet sin interhasjonalisme fra slutten av 1914. Det var ikke redd for å prklamere det tsaristiske monarkis nederlag og brennemerke "fedrelandsforsvaret" i en krig mellom de to imperialistiske røverne. Dette partis parlamentarikere, dumamedlemmene, gikk i forvisning i Sibir, i stedet for å slå inn på den vei som fører til ministerkrakker i borgerlige regjeringer. Revolusjonen som styrtet tsarismen og skapte den demokratiske republikk, satte på ny dette partiet på den største prøve. Partiet innlot seg ikke på noen som helst overenskomster med "sine" imperialister, men forberedte deres omstyrning og styrtet dem. Da dette partiet hadde erobret den politiske makt, lot det ikke stein bli tilbake på stein hverken av godseierne eller kapitalistenes eiendom. Etterat partiet hadde offentliggjort og annullert imperialistenes hemmelige traktater, tilbød partiet alle folk fred og føyde seg bare for Brest-røvernes voldsmakt etterat de engelske og franske imperialister hadde brutt freden, og bolsjektivene på sin side hadde gjort alt som sto i menneskelig makt for å framskynde revolusjonen i Tyskland og i de andre land. Det fullstendige riktige i et slikt kompromiss, inngått av et slikt parti og under slike omstendigheter, blir for hver dag klarere og mer innlysende for alle. Mensjektivene og de sosialrevolusjonære i Russland (Liksom også alle Den 2. internasjonales ledere i hele verden 1914-1920) innledet forræderiet ved at de direkte eller indirekte - rettfærdiggjorde "fedrelandsforsvaret" dvs. forsvaret av sitt røverske borgerskap. De fortsatte forræderiet ved at de inngikk koalisjon med sitt lands borgerskap og så kjempet mot sitt lands revolusjonære proletariat i forbund med sitt borgerskap.

Deres blokk, først med Kerenski og kadettene og så med Koltsjak og Denikin i Russland, så vel som deres meningsfellers blokk med borgerskapet i sine land, var en overgang til borgerskapets leir mot proletariatet. Deres kompromiss med imperialismens banditter besto fra først til sist i at de gjorde seg medskyldige i det imperialistiske bandittvesenet.

(Sitert fra V. I. Lenin: Radikalismen, A/S Norsk Forlag Ny, Oslo 1957, side 88 til 92)

"Venstre"-kommunismen i Tyskland.

I. "Venstre"-kommunismen og fagforeningsarbeidet.

" En likeså latterlig, barnslig tåpelighet er for oss de tyske venstrefolks oppblåste, uhyre lærde og fryktelig revolusjonære prek om at kommunistene kan ikke og bør ikke arbeide i de reaksjonære fagforeninger, at det er tillatelig å nekte og utføre dette arbeidet, at man kan gå ut av fagforeningene og absolutt danne en splitter ny, helt ren "arbeiderunion", utpønsket av meget pene (og for den største del antagelig meget unge) kommunister osv.

Kapitalismen etterlater uunngåelig i arv til kommunismen på den ene side gammel forskjell mellom arbeiderne, en forskjell som springer ut av forskjelleme mellom fagene og håndverkene og har utviklet seg gjennom århundreder, og på den annen side fagforbund, som bare langsomt i løpet av mange år kan og vil utvikle seg til bredere, mindre laugsmessige industriforbund(omfatter hele produksjonsgrener og ikke bare enkelte bransjer, yrker og fag) og deretter ved hjelp av disse industriforbund vil gå over til å avskaffe arbeidsdelingen mellom menneskene, til å oppdra, skolere og utdanne allsidig utviklede og allsidig utdannede mennesker, mennesker som kan gjøre alt. Dit går kommunismen, dit må og vil den komme, men først etter en lang rekke år. Å forsøke i dag i praksis å foregripe den fullt utviklede, fullt grunnfestede og utformede, fullt utfoldede og modne kommunismes framtidige resultater er det samme som et forsøk på å innpode et fire år gammelt barn høyere matematikk.

Vi kan og må begynne å bygge opp sosialismen ikke av et fantastisk, ikke av et spesielt menneskemateriale som vi har skapt, men av det materialet som vi har overtatt fra kapitalismen. Dette er uten tvil meget "vanskelig". Men ethvert annet forsøk på å løse oppgavene er så lite alvorlig at det ikke lønner seg å snakke om det.

Fagorganisasjonene representerte i begynnelsen av kapitalismens utvikling et kjempeskritt for arbeiderklassen som en overgang fra arbeidernes splitethet og hjelpeløshet til en begynnende klassesammenslutning, Da den høyeste form for proletarenes klassesammenslutning, proletariatets revolusjonære parti (som ikke fortjener sitt navn hvis det ikke lærer å forene førerne med massene og klassen til et uadskillelig hele), begynte å utforme seg, da begynte fagorganisasjonen uunngåelig å legge for dagen visse reaksjonære trekk, en viss laugsmessig sneverhet, en viss tilbøyelighet til å være upolitisk, en viss forbenethet osv. Men på annen måte enn gjennom fagorganisasjonen, enn gjennom samvirke mellom denne og arbeiderklassens parti har proletariatet ingensteds i verden utviklet seg og kunnet utviklet seg. Proletariatets erobring av den politiske makt er et veldig dritt framover for proletariatet som klasse, og partiet må enda mer enn hittil og ikke bare på gammel vis, men også med nye metoder oppdra og lede fagorganisasjonen, og samtidig ikke glemme at den er og ennå lenge vedbli å være en nødvendig "skole i kommunisme" og en forberedende skole for proletarenes gjennomførelse av sitt diktatur, en nødvendig sammenslutning for arbeiderne for en gradvis overføring av forvaltningen av hele landets husholdning i arbeiderklassens (ikke enkelte fags) hender, og deretter i alle arbeidendes hender..... Videre. I alle land som er mer framskredne enn Russland, er en viss reaksjonær ånd innenfor fagorganisasjonen utvilsomt kommet meget sterkere til uttrykk enn hos oss, og har måttet gjøre det. Hos oss hadde mensjevikerne en støtte i fagorganisasjonen (og har det delvis ennå i noen få fagforbund) nettopp takket være det laugsmessige trangsyn, den faglige egoisme og opportunisme. Vest-Europas mensjeviker har mye grundigere "satt seg fast" i fagorganisasjonen, det har der utviklet seg et meget sterkere lag av et laugsmessig, trangsynt, egoistisk, forbenet, egennyttig, spissborgerlig, imperialistisk innstilt og av imperialismen bestukket og demoralisert "arbeideraristokrati" enn hos oss. Dette er ubestridelig. Kampen mot Gompors'ene, herrerne Jouhaux, Henderson, Merrheim, Legien & co. i Vest-Europa er meget vanskeligere enn kampen mot våre mensjeviker, som representerer en fullstendig likeartet sosial og politisk type. Denne kampen må føres skånselløst og ubetinget, som vi har gjort det, like til fullstendig å brennemerke og drive ut av fagorganisasjonen alle uforbederlige førere for opportunismen og sosialsjåvinismen.

Man kan ikke erobre den politiske makt (og bør ikke forsøke å gripe den) så lenge denne kamp ennå ikke er ført fram til et visst stadium, og dette "visse stadium" er ikke det samme i forskjellige land og under forskjellige forhold. Bergne dette stadium riktig kan bare kloke, erfarne og kyndige politiske førere for proletariatet i hvert enkelt land. (Som målestokk for framgangen i denne kampen tjente hos oss bl.a. valgene til den konstituerende forsamling i november 1917, få dager etter den proletariske omveltning den 25 oktober 1917. Ved disse valg led mensjevikene et knusende nederlag, da de fikk 0,7 millioner stemmer - 1,4 millioner Transkaukasias medregnet - mot 9 millioner som ble avgitt for bolsjevikene. Se min artikkel: "Valgene til den konstituerende forsamling og proletariatets diktatur" i nr. 7-8 av "Den kommunistiske internasjonale.")

Men kampen mot "arbeideraristokratiet" fører vi på arbeidermassenes vegne og for å vinne disse over på vår side. Kampen mot de opportunistiske og sosialsjåvinistiske førere fører vi for å vinne arbeiderklassen over på vår side. Å glemme denne elementære og helt soleklare sannhet ville være en dumhet. Og nettopp denne dumhet begår de tyske "venstre"-kommunistene, som av den reaksjonære og kontrarevolusjonære ånd hos de øvre lag i fagorganisasjonen trekker slutningen: Gå ut av fagorganisasjonen!! Oppgi å arbeide i den!! Skap nye oppkonstruerte former for arbeidernes organisasjon!! Dette er en utilgivelig dumhet, som er ensbetydende med at kommunistene gjør borgerskapet den største tjeneste. For våre mensjevikere er liksom alle opportunistiske, sosialsjåvinistiske, kautskyanske førere for fagorganisasjonen intet annet enn "agenter for borgerskapet i arbeiderbevegelsen" (som vi alltid har hevdet om mensjevikene) eller "kapitalistklassens arbeiderkommisarer" (Labour lietenants of the capitalist class, med det gode og helt dekkende uttrykk som brukes av Daniel de Loones tilhengere i Amerika.) Ikke å arbeide innenfor de reaksjonære fagforeninger betyr å la de utilsytrekkelig utviklede eller tilbakkeliggende arbeidermasser forbli inder innflytelse av reaksjonære førere, av borgerskapets agenter, av arbeideraristokratene eller de "borgerliggjorte arbeidere" (sammenlikn Engels i brev til Marx fra 24 september 1852 om de engelske arbeidere.)

Nettopp den tåpelige "teori" om at kommunistene ikke skal delta i de reaksjonære fagforeninger, viser tydelig hvor lettsindig disse "venstre"-kommunister forholder seg til spørsmålet om innflytelsen på "massene", hvilket misbruk de driver med sitt skrik om "massen". For å forstå å hjelpe "massen" og vinne støtte, sympati og tilslutning hos "massen" må man ikke frykte vanskelighetene, må man ikke frykte sjikaner, bakholdsangrep, fornærmelser, og forfølgelser fra lederne (som i egenskap av opportunister og sosialsjåvinister i de fleste tilfeller er direkte eller indirekte forbundet med borgerskapet og politiet) og må man ubetinget arbeide der massene er. Man må forstå å bringe alle ofre, å overvinne de største vanskeligheter for systematisk, iherdig og hårdnakket og tålmodig å drive propaganda og agitere nettopp i de institusjoner, foreninger og forbund hvor det finnes proletariske eller halvproletariske masser, selv om disse organisasjoner er aldri så reaksjonære. Men fagorganisasjonen og arbeiderkooperasjonen (den siste i det minste undertiden), det er nettopp organisasjoner hvor massene finnes."

(Sitert etter RAD., 100-104)

2 Venstre -kommunistene og arbeidet i det borgerlige parlamentet.

Bør man delta i de borgerlige parlamentene?

Dette spørsmål besvarer de tyske "venstre-kommunistene" med den største nonsjaluans og med den største lettsindighet - med nei. Og hvilke argumenter har de? I det ovenfor anførte sitat leses vi.:

"...med den største bestemtighet forkaste enhver tilbakevenden til parlamentarismens kampformer, som historisk og politisk har overlevd seg selv".

Dette er latterlig anmasende og åpenlyst uriktig. "Tilbakevenden" til parlamentarismen! Kanskje det allerede består en sovjetrepublikk i Tyskland?

Det ser ikke slik ut! Hvordan kan man da tale om en "tilbakevenden"? Er ikke dette en tom frase?

Parlamentarismen har "historisk overlevd seg selv". Det er prepagandisk riktig. Men alle vet at det er et meget langt stykke vei derfra til den praktiske "overlevelse". Om kapitalismen kunne man allerede for mange årtier siden erklære at den historisk sett hadde "overlevd seg selv", men det opphever på ingen måte nødvendigheten av en meget lang og meget hårdnakket kamp på kapitalismens grunn.

Parlamentarismen har historisk "overlevd seg selv", i verdenshistorisk betydning, dvs. den borgerlige parlamentarismens epoke er avsluttet, proletariats diktators epoke er begynt. Det er ubestridelig. Men den verdenshistoriske målestokk regner med årtier, 10 eller 20 år før eller seinere, det er fra den verdenshistoriske målestokks synspunkt likegyldig, det er fra verdenshistoriens synspunkt en begått feil, som det ikke en gang er mulig tilnærmedesvis å beregne. Men nettopp derfor er det en hårreisende teoretisk feil å påberope seg den verdenshistoriske målestokk i et spørsmål om praktisk politikk.

Har parlamentarismen "overlevd seg selv"? Det er et helt annet spørsmål. Hvis det var tilfelle, da ville "venstrefolkene" hatt en sikker posisjon. Men dette må bevises gjennom den mest omhyggelige analyse, og "venstrefolkene" forstår ikke en gang hvordan analysen skal gripes an. I "Tese om parlamentarismen" som er offentliggjort i nr. 1 av "Bulletin for den kommunistiske internasjonales provisoriske byrå i Amsterdam" (Bulletin of the Provisional Bureau in Amsterdam of the Communist International, February 1920), og som åpenbart gir uttrykk for den hollandske-venstre eller venstre-hollandske retnings synsmåter, er analysen, som vi skal få se, også helt elendig.

For det første. De tyske "venstrefolk" anså som kjent allerede i januar 1919 parlamentarismen for "politisk overlevd" i motsetning til så fremragende politiske ledere som Rosa Luxemburg og Karl Liebknecht. "Venstrefolkene" tok som kjent feil. Alene dette tilintetgjør med en gang for godt den tese at parlamentarismen "politisk har overlevd seg selv". "Venstrefolkene" er forpliktet til å bevise hvorfor deres daværende ubestridelige feilgrep nå har opphørt å være en feil. Ikke en skygge av bevis anfører de eller kan de anføre. Et politisk partis holdning til sine feil er et av de viktigste og sikreste kriterier for partiets alvorlige og virkelige oppfyllelse av sine forpliktelser overfor sin klasse og overfor de arbeidende masser. Åpent å tilstå feilen, blottlegge dens årsaker, analysere de forhold som har frembrakt den, omhyggelig å drøfte botemidlene mot feilen - det er kjennetegnet på et alvorlig parti, det å oppfylle sin plikt, det er å oppdra og skolere klassen, og dernest også massene. Når "venstre"-folkene i Tyskland (og i Holland) ikke oppfyller denne plikt, når de ikke med den største oppmerksomhet, omhu og varsomhet tar fatt på studiet av sine åpenbare feil, beviser de nettopp herved at de ikke er et klasseparti, men en klikk, ikke et massenes parti, men en gruppe av intellektuelle og et fåtall arbeidere, som etteraper de slotteste sider ved intellektualismen.

overlevd for massene. Nettopp her ser vi at "venstrefolkene" ikke har dømmekraft, at de ikke forstår å opptre som klassens parti, som massenes parti. Dere er forpliktet til ikke å synke til massenes nivå, til nivået hos de tilbakeliggende lag av klassen. det er ubestridelig. Dere er forpliktet til å si dem den bitre sannhet. Dere er forpliktet til å nevne borgeligdemokratiske og parlamentariske fordommer med deres rette navn. Men samtidig er dere forpliktet til nøkternt å vurdere nettopp hele klassens (og ikke bare dens kommunistiske avantgardes), nettopp hele den arbeidende masses (og ikke bare dens framskredne elementers) faktiske grad av bevissthet og modenhet.

Selv om det ikke er "millioner" og "legioner", men bare ganske enkelt en betydelig minoritet blant industriarbeiderne som følger de katolske prester, blandt landarbeiderne som følger gods-eierne og storbøndene, så framgår det herav ubestridelig at parlamentarismen i Tyskland ennå ikke har overlevd seg selv politisk, at del-takelsen i parlamentsvalgene og i kampen på parlamentstribunen er en absolutt plikt for det revolusjonæreproletariatets parti, nettopp for å oppdra de tilbakeliggende lag i sin egen klasse, nettopp for å vekke og opplyse den utviklede, kuede og uvitende masse på landsbygda. Så lenge dere ikke er i stand til å jage det borgerlige parlament og de reaksjonære institusjoner av alle andre typer fra hverandre, så lenge er dere forpliktet til å arbeide innenfor dem, nettopp fordi det ennå finnes arbeidere som prestene og livet i ravnekrokene på landet har for-dummet. Ellers risikerer dere ganske enkelt å bli pratmakere".

(Sitert etter "Radikalismen", s.106-109)

Om kompromisser.

Naive og helt uerfarne folk tror at det er tilstrekkelig å anerkjenne tillateligheten av kompromisser overhodet for å viske ut enhver grense mellom den opportuniste som vi fører og må føre en uforsonlig kamp mot, og den revolusjonære marxisme eller kommunisme. Men hvis disse folk ennå ikke vet at alle grenser både i naturen og i samfunnet er bevegelige, og til en viss grad betingede, er det uråd å hjelpe dem på annen måte enn gjennom langvarig skolering, opplysning, politisk erfaring og livserfaring. Blant de praktiske politiske spørsmål i hvert enkelt eller spesielt historisk øyeblikk er det av vesentlig betydning å trekke fram de spørsmål hvori den viktigste art av de utillatelige, forræderske kompromisser, som legemliggjør den for den revolusjonære klasse skjebnesvangre opportuniste, kommer for dagen, og sette alle krefter inn på å avsløre og bekjempe disse kompromissene. En slik avgjørende hovedart av opportunisten var under den imperialistiske krig 1914-1918 mellom to like røverske og plyndringslystne land, sosialsjåvinismen, dvs. opptreden til fordel for "fedrelands-forsvaret", som i virkeligheten i en slik krig betydde det samme som forsvar av sitt " eget " borgerskaps røverske interesser. Hovedarten etter krigen var forsvaret av røverske "Folkeforbund", forsvaret av direkte eller indirekte forbund med sitt eget lands borgerskap mot det revolusjonære proletariat og "sovjet"-bevegelsen, forsvaret av det borgerlige demokrati og den borgerlige parlamentarisme mot "sov-jetmakten". -- Nettopp dette var de viktigste uttrykk for de uttil-latelige og forræderske kompromisser som tilsammenlagt utgjorde den for det revolusjonære proletariat og dets sak skjebnesvangre oppor-tuniste.

".....Med den største bestemthet må en forkaste alle kompromisser med andre partier..... enhver manøvre- og kompromisspolitikk", skriver de tyske venstrefolk i Frankfurdbrosjyren.

Det er besynderlig at disse "venstrefolkene" som har slike anskueler, ikke gjør vedtak om avgjort å fordømme bolsjevismen ! Det kan da ikke være mulig at de tyske venstrefolkene ikke vet at hele bolsje-

vismens historie både før og etter Oktoberrevolusjonen er fylt av tilfelle av manøvrer, overenskomster, kompromisser med andre og også med borgerlige partier! Å føre krig for å styrte det internasjonale borgerskap, en krig som er hundre ganger vanskeligere, mer langvarig og komplisert enn den mest hårdnakkede av de vanlige krigene mellom statene, og så på forhånd gi avkall på taktiske manøvrer, på å utnytte selv bare forbigående - motsetninger mellom fiendens interesser, å gi avkall på overenskomster og kompromisser med eventuelle (selv bare midlertidige, ustø, vaklende, betingede) forbundsfeller - er ikke det grenseløst latterlig?"

(Sitert etter RAD, s 117-118)

Anarkismen.

"Grunnsteinen i anarkismen er det enkelte individ, hvis frigjøring etter dens mening er hovedforutsetningen for frigjøring av massene, kollektivet. Ifølge anarkismen er en frigjøring av massene umulig så lenge enkeltindividet ikke er frigjort. Derav følger dens parole: "Alt for enkeltindividet". Grunnsteinen i marxismen er derimot massen, hvis frigjøring etter dens mening er hovedforutsetningen for frigjøringen av den enkelte. Det vil si at i følge marxismen er en frigjøring av individet umulig så lenge massen ikke er frigjort. Derav følger dens parole: "Alt for massen".

Det er klart at vi her har å gjøre med to prinsipper som gjensidig benekter hverandre, og ikke bare taktiske meningsforskjeller."

(J.V.Stalin:"Anarkisme eller sosialisme?", Ny Dag 1953. s 6.)

"Denne polemikken var i året 1873. Marx og Engels skrev artikler mot proudhonistene, "automistene" eller de "antiautoritære" til et italiensk sosialistisk samleverk, men først i 1913 ble disse artiklene trykt i tysk oversettelse i "Die Neue Zeit".

"Når arbeiderklassens politiske kamp", skrev Marx i det han gjorde narr av anarkistene og deres avstandstaken fra politikken, "antar en revolusjonær form, når arbeiderne setter sitt revolusjonære diktatur i stedet for borgerskapets diktatur, da begår de den fryktelige forbrytelse å krenke prinsippene fordi de for å tilfredsstille sine ynkelige, profane dagsbehov, for å bryte borgerskapets motstand gir staten en revolusjonær og forbigående form istedenfor å legge våpnene ned og avskaffe staten..."(Die Neue Zeit", 32.årgang, bd. I, 1913/1914, s. 60.)

Det var altså utelukkende mot denne avskaffelse av staten Marx vendte seg i sin gjendring av anarkistene! Slett ikke mot at staten vil forsvinne med klassens forsvinning eller avskaffes med avskaffelsen av klassene, men mot at arbeiderne skal gi avkall på "å bryte borgerskapets motstand".

Marx understreket med hensikt - for at den virkelige betydning av hans kamp mot anarkismen ikke skulle bli forvrengt - den "revolusjonære og forbigående form" for den staten som proletariatet trenger. Proletariatet trenger staten bare midlertidig. I spørsmålet om avskaffelse av staten som mål skiller vi oss slett ikke fra anarkistene. Vi hevder at for å nå dette målet er det nødvendig midlertidig å bruke statmaktenes organer, midler og metoder mot utbytterne, liksom et midlertidig diktatur av den undertrykte klasse er nødvendig for å avskaffe klassene. Marx velger den skarpeste og klareste problemstilling mot anarkistene: skal arbeiderne "legge våpnene ned" når de kaster av seg kapitalistenes åk, eller skal de bruke disse våpnene mot kapitalistene for å bryte deres motstand? Men det at en klasse systematisk gjør bruk av våpen mot en annen klasse, - hva er det om ikke en "forbigående form" for stat?

".... Hadde autonomistene", skriver han(Engels), "nøyd seg med å si at framtidens sosiale organisasjon bare kommer til å tillate autoriteten innenfor grenser som uunngåelig blir trukket opp av produksjonsforholdene, da kunne en ha kommet til enighet med dem; men de er blinde for alle kjensgjerninger som gjør autoriteten nødvendig, og kjemper lidenskapelig mot ordet.

Hvorfor nøyer de anti-autoritære seg ikke med å skrike mot den politiske autoriteten, mot staten? Alle sosialister er enige om at staten og sammen med den også den politiske autoritet vil forsvinne som en følge av den kommende sosiale revolusjon, det vil si at de offentlige funksjoner kommer til å tape sin politiske karakter og bli forvandlet til enkle administrative funksjoner som overvåker de sosiale interesser. Men de antiautoritære forlanger at den politiske stat skal avskaffes med ett slag, enda før enn de samfunnsmessige forhold som har frembrakt den, er avskaffet. De forlanger at den sosiale revolusjons første handling skal være å avskaffe autoriteten.

Har de noensinne sett en revolusjon, disse herrerne? En revolusjon er uten tvil den mest autoritære ting som finns, en handling hvor igjennom en del av befolkningen påtvinger den andre delen sin vilje ved hjelp av geværer, bajonetter og kanoner, dvs. meget autoritære midler. Og det partiet som har seiret, må opprettholde sitt herrredømme ved hjelp av den skrekk som dets våpen inngyter de reaksjonære. Hvis Pariskommunen ikke hadde støttet seg på det væpnede folks autoritet mot borgerskapet, hadde den da kunnet hevde seg lenger enn en dag? Har vi ikke tvert om rett til å klandre den for at den brukte denne autoriteten for lite? Altså: Enten -- eller. Enten vet de antiautoritære selv ikke hva de sier, og i så fall skaper de bare forvirring, eller de vet det, og i så fall forråder de proletariats sak. I begge tilfeller tjener de bare reaksjonen"(s.39)

Denne betraktning kommer inn på spørsmål som må undersøkes i sammenheng med spørsmålet om forholdet mellom politikk og økonomi ved statens bortdøen (dette emne behandles i neste kapitel). Dette er et spørsmål om forvandlingen av de offentlige funksjoner fra politiske til enkle administrative og spørsmålet om den "politiske stat". Det siste uttrykket, som er særlig egnet til å skape misforståelser, hentyder til den prosessen som går ut på at staten dør bort: den døende staten kan på et visst trinn av sin bortdøen kalles en upolitisk stat.

Det mest bemerkelsesverdige i denne betraktning av Engels er på nytt hans problemstilling mot anarkistene. Sosialdemokratene, som vil være elever av Engels, har siden 1873 slåss mot anarkistene millioner ganger, men nettopp ikke slik som marxister kan og bør slåss. Den anarkistiske forestillingen om avskaffelsen av staten er forvirret og urevolusjonær -- slik stilte Engels spørsmålet. Anarkistene vil nettopp ikke se revolusjonen i dens oppståen og i dens utvikling, i dens spesifikke oppgaver når det gjelder volden, autoriteten, makten, staten.

Den vanlige kritikk av anarkismen hos de moderne sosialdemokratene ble redusert til den reneste småborgerlige banalitet: "Vi anerkjenner staten, men anarkistene gjør det ikke!" Selvsagt må en slik banalitet virke frastøtende på noenlunde tenkende og revolusjonære arbeidere. Engels sier noe annet: han understreker at alle sosialister erkjenner statens forsvinning som følge av den sosialistiske revolusjon. Han stiller så konkret spørsmålet om revolusjonen, nettopp det spørsmålet som sosialdemokratene på grunn av opportunisme pleier å gå utenom, som de så å si utelukkende overlater til anarkistene å "bearbeide". Og idet Engels stiller dette spørsmål, tar han tyren ved hornene: burde ikke Kommunen ha benyttet seg mer av statens, dvs. det væpnede, som herskende klasse organiserte proletariats revolusjonære makt?"

(Lenin i "Staten og Revolusjonen", sitert etter verker i utvalg, bd. 8, Ny Dag 1952.)

KAMERAT MAO TSE-TUNG OM EN DEL "VENSTRE"-AVVIK I KKP.

"Men kamerat Mao Tse-tungs måte å ta fatt på spørsmålene på var dengang selvsagt uforståelig og uantakelig for alle de partimedlemmer som gjorde feil i venstre-radikal lei. Og ikke bare det, men representantene for "venstre"-avviket skjelt ut kamerat Mao Tse-tung og sa han var en tilhenger av en "transsynt empirisme". Forklaringen på denne holdningen fra deres side er at det var sub-

jektivisme og formalisme som lå til grunn for "venstre"-avvikernes synspunkter, og i den perioden da det tredje "venstre"-avviket var dominerende innenfor partiet, tok dette seg et særlig plastisk uttrykk i dogmatismen. Det karakteristiske drag ved dogmatismen er at dens målsmenn ikke tar til utgangspunkt stillingen som den er i virkeligheten, men i løsrevede og sammenflikkede sitater fra bøker. Istedenfor å foreta en samvittighetsfull undersøkelse av Kinas politiske, militære, økonomiske og kulturelle liv i fortid og nåtid ut fra marxistisk-leninistisk metode, - istedenfor å studere samvittighetsfullt erfaringene fra den kinesiske revolusjon, dra de slutninger som må dras og bruke dem til rettledning til handling i den kinesiske revolusjon, for deretter å kontrollere om de slutninger en har trukket er rett ved å sammenholde dem med massenes praktiske virksomhet, - går dogmatikerne fram på motsatt vis: de avfeier marxismen-leninismens vesentligste innhold og overfører på Kina noen få enkelte formuleringer som er hentet fra den marxistisk-leninistiske litteraturen, og behandler den som dogmer uten å ta bryet med å undersøke om disse formuleringene er i samsvar med dagens virkelighet i Kina. Det uunngåelige resultatet av dette blir at deres "teorier" blir helt løsrevet fra praksis, og at deres ledelse ikke når fram til massene. Istedenfor å ta alvorlig og samvittighetsfullt fatt på en sak, stiller de opp troen på sin egen ufeilbarlighet, de poserer med nesa i sky og slår om seg med floskler og skyr kritikk og sjølkritikk som pesten.

.....På samme måte som kamerat Mao Tse-tungs riktige linje var en gjenspeiling av ideologien til den ledende delen av det kinesiske proletariatet, var de "venstre"-avvikende linjene en gjenspeiling av ideologien til de småborgerlige demokratene i Kina. Det halvkoloniale og halvføydale Kina er et land småborgerskapet tallmessig står uvanlig sterkt. Ikke bare er vårt parti på alle kanter omgitt av disse brede sosiale mellomlagene, men også i selve partiet består det overveldende flertallet av folk som stammer fra småborgerskapet. Forklaringen på dette er de store seire som marxismen-leninismen har vunnet i hele verden i tida etter oktoberrevolusjonen, dessuten de samfunnspolitiske forutsetningene i dagens Kina, og særlig Kuomintang og det kommunistiske partis historiske utvikling. Disse faktorene har betinget at det er utelukket at det kan bestå noe sterkt småborgerlig parti i Kina, og dette har ført med seg at tallrike revolusjonære demokrater fra småborgerskapet har søkt etter en utvei, og i denne søken har de nådd fram til proletariatet.

For det annet kommer den småborgerlige ideologien til uttrykk i politiske tendenser.

Som følge av småborgerskapets levevis og den subjektive og ensidige tenkemåte som er betinget av dette, har det politisk en tendens til å ville vakle snart over til venstre og snart til høyre. Mange typiske representanter for småborgerlige revolusjonære har satt sitt håp til en rask seier for revolusjonen, som vil føre til en grundig endring i deres nåværende stilling. Derfor mangler de tålmod til å legge seg i selen gjennom lang tid i den revolusjonære kampen, de klynger seg til "venstre"-revolusjonære fraser og paroler og tenderer i retning av sekterisk avsondring og eventyrpolitikk, til sekteriske eventyr-aksjoner. Det var nettopp gjenspeilingen av disse småborgerlige tendensene innenfor partiet som førte til alle mulige feilaktige "venstre"-avvik som vi har vært inne på tidligere - i spørsmålet om revolusjonens oppgaver, de revolusjonære basene, den taktiske ledelse og linjen i militærspørsmålet.

.....For det tredje forholdet til organisasjonslivet. I sitt forhold til organisasjonslivet viser småborgerskapet individualistiske og sekteriske tendenser som kommer til uttrykk i mangel på samband med massene. Dette skyldes bindingen til livsvilkårene og den tenkemåten som er karakteristisk for småborgerskapet i det hele, og særlig skyldes det tilbakeliggenheten og spaltningen innenfor det kinesiske samfunnet med patriarkalsk og laugsmessig isolasjon. Disse tendensene gjenspeiler seg også i partilivet, og de førte nettopp til at det oppsto de uriktige orienteringslinjene i organisatoriske spørsmål som var representert ved de tre "venstre"-avvikene. Den stillingen partiet har vært i fordi det gjennom lengre tid har måttet føre partisan-

